

Πρώιμη φύλλωση από καύσωνα και κίτρινες κηλίδες στα φύλλα του σιταριού

Автор(и): проф. д-р Иван Киряков, Добруджански земеделски институт в гр. Ген. Тошево; гл.ас. д-р Йорданка Станоева, Добруджански земеделски институт в гр. Ген. Тошево

Дата: 06.03.2018 *Брой:* 3/2018

Πρώιμη κηλίδα των φύλλων στο σιτάρι

Η Πρώιμη κηλίδα των φύλλων στο σιτάρι (ΠΚΦΣ), γνωστή και ως ανοιξιιάτικη κηλίδα των φύλλων ή σεπτόρια (Septoria leaf blotch), είναι μια σημαντική ασθένεια σε πολλές περιοχές του κόσμου με δροσερές και υγρές συνθήκες κατά την περίοδο από τη βλάστηση έως την άνθηση. Η ασθένεια παρατηρείται τόσο στο κοινό σιτάρι ψωμιού όσο και στο σκληρό σιτάρι. Υπό επιφυτωτική εξέλιξη της ασθένειας, οι απώλειες παραγωγής μπορούν να φτάσουν έως και το 50%. Τα τελευταία χρόνια, η ΠΚΦΣ κατατάσσεται μεταξύ των κυριότερων ασθενειών όσον αφορά τη

βλαπτικότητα της στη Βουλγαρία, μαζί με την κίτρινη σκουριακά, τη καφέ σκουριακά και την ασπράδα. Οι λόγοι για αυτό είναι οι ευνοϊκές συνθήκες για την ανάπτυξή της, η ευαισθησία των ποικιλιών, οι διαταραχές στην αμειψισπορά και στην καλλιεργητική τεχνολογία, καθώς και οι άκαιρες εντοξειδώσεις.

Ένα υγρό και σχετικά ζεστό φθινόπωρο, ακολουθούμενο από ένα ήπιο και σχεδόν χιονόλεπτο χειμώνα και ένα δροσερό και υγρό άνοιξι, ευνοούν την ανάπτυξη της ασθένειας. Τέτοιες συνθήκες παρατηρήθηκαν στη συγκομιδή του 2015/2016, γεγονός που οδήγησε σε επιφυτωτική εξέλιξη της ΠΚΦΣ σε πολλές περιοχές της χώρας. Η συμπερίληψη του σιταριού σε διετή αμειψισπορά, καθώς και η ανεπαρκής υπόσκαψη των φυτικών υπολειμμάτων μετά το κόψιμό τους, δημιουργεί συνθήκες για τη συσσώρευση και διατήρηση του μολυσματικού υλικού και έτσι αυξάνει τον κίνδυνο ανάπτυξης της ασθένειας υπό συνθήκες ευνοϊκές για την εξέλιξή της.

Κίτρινη κηλίδα των φύλλων

Η Κίτρινη κηλίδα των φύλλων (ΚΚΦ), γνωστή και ως καφετίδα (Tan spot), είναι μια ασθένεια της οποίας η εξάπλωση και η ανάπτυξη σχετίζονται με τη διατάραξη της αμειψισποράς και την εφαρμογή της ελάχιστης κατεργασίας του εδάφους. Η ασθένεια εμφανίζεται στο κοινό σιτάρι ψωμιού και στο σκληρό σιτάρι, στην κριθαριά, στο τριτικάλε και στη σίκαλη. Υπό συνθήκες ευνοϊκές για την ανάπτυξή της, η μείωση της απόδοσης στο σιτάρι μπορεί να φτάσει από 20 έως 70%.

Ο έλεγχος της ασθένειας πρέπει να συμμορφώνεται με τις αρχές της Καλής Φυτοπροστατευτικής Πρακτικής, δηλαδή τον συνδυασμό χημικών μεθόδων με αγροτεχνικά και οργανωτικά-οικονομικά μέτρα και προσεγγίσεις.

- Τήρηση τριετούς ή τετραετούς αμειψισποράς με καλλιέργειες που δεν προσβάλλονται από τα παθογόνα.
- Βαθιά υπόσκαψη των φυτικών υπολειμμάτων στο συντομότερο δυνατό χρόνο μετά τη συγκομιδή.
- Χρήση ανθεκτικών ποικιλιών. Δυστυχώς, οι περισσότερες ποικιλίες σιταριού εγχώριας επιλογής έχουν χαμηλή ανθεκτικότητα στο παθογόνο.

- Τήρηρη της ρυνιςτωμeνης κανονικής ρποράς για την ποικιλία. Η μεγாலύτερη πυκνότητα των φυτών οδηγεί ρε παρατεταμeνη διατήρηρη της υγρασίας ρτη καλλιέργεια, πράγμα που δημιουργεί ευνοϊκές ρυνθήκες για την ανάπτυξη των παθογόνων.
- Ιςορροπημeνη λίπανρη.